

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **Bc. M. B.**, zastoupeného Mgr. Marianem Babicem, advokátem se sídlem v Opavě, Dolní náměstí 13/13, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem v Ostravě, 28. října 117, k žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného **o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu** ze dne 24.4.2012 č.j. MSK 44770/2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení

[1] Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku v provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, porušením ustanovení § 4 písm. c) zákona č.361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen zákon o silničním provozu), v návaznosti na

ustanovení § 9 odst. 1 písm. u) vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, kterého se měl dopustit tím, že dne 5.9.2011 v 16:13 hodin řídil v Ostravě-Zábřehu, po ulici Plzeňské, v prostoru těsně před křižovatkou s ul. Kordovou, ve směru jízdy k ul. Horní, osobní automobil tovární značky Škoda Octavia, rz X, přičemž v obci nerespektoval dopravní značku B20a „nejvyšší dovolená rychlost“, upravující rychlost pro provoz vozidel, s maximálně dovolenou rychlostí jízdy do 70 km/hod, neboť mu byla silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI naměřena rychlost 124 km/hod., a po odečtení možné odchylky rychloměru $\pm 3\%$ vozidlo řídil rychlostí minimálně 120 km/hod, tedy překročil maximálně dovolenou rychlost jízdy nejméně o 50 km/hod. Za uvedené jednání mu byla podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč a podle ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců, kdy zákaz činnosti počíná dnem nabytí právní moci rozhodnutí. Současně mu byla podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku. Náklady řízení se hradí paušální částkou 1.000,- Kč, kterou paušálně stanoví § 1 odst. 1 vyhlášky MV č. 231/1996 Sb. Splatnost pokuty a nákladů řízení byla stanovena do 3 měsíců od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

[2] Správní orgán I. stupně, Magistrát města Ostravy, odbor dopravně správních činností rozhodl dne 27.1.2012, pod č.j. SMO/019151/12/DSČ/Dol tak, že žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku jak je uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku, za což mu byla uložena sankce uvedená rovněž v odstavci [1] tohoto rozhodnutí. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že laserový rychloměr MicroDigiCam LTI, kterým byla rychlost osobního motorového vozidla řízené obviněným Bc.B. změřena a zadokumentována na snímku č. 3, byl kalibrován – číslo ověřovacího listu 8012-OL-70275-10 ze dne 22.11.2010. Tento silniční laserový rychloměr je technický prostředek pro měření rychlosti, který je schválen Českým metrologickým institutem, je pravidelně ověřován a kalibrován k účelu měření rychlosti. Zakročující policista, který zařízení obsluhoval, byl k užívání systému MicroDigiCam LTI proškolen. Záznam pořízeného silničního laserového rychloměru MiceroDigi,Cam LTI, jednoznačně prokazuje, že osobní motorové vozidlo tovární značky Škoda Octavie, rz X, řízené řidičem Bc. M. B., jelo dne 5.9.2011 v 16:12:38 hodin daným úsekem v Ostravě-Zábřehu, po ul. Plzeňské rychlostí 124 km/hod. K ústnímu jednání dne 1.11.2011 se ke správnímu orgánu dostavil obviněný a seznámil se s předmětem řízení a s obsahem spisové dokumentace, dále se dostavili předvolaní dva svědci, zasahující policisté. K námitce obviněného, že nebyl informován o úkonu, a to výsledku svědků a není na něj připraven, byl tento procesní úkon odložen a další ústní jednání se konalo dne 28.11.2011, kam se z důvodu pracovní neschopnosti dostavil jen jeden svědek. Dále byl slyšen svědek J. K., který vypovídal o situaci před zjištěným přestupkovým jednáním. Vůči naměřené rychlosti obviněný uplatnil námitku, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti považuje z hlediska závažnosti za nepatrné a navíc, že nebyl spáchán v nedbalosti, přičemž si na daný úsek své jízdy nepamatoval, neboť jeho stav v danou chvíli byl vyvolán zdravotními důvody. Správní orgán jednání obviněného ve vztahu k závažnosti nepovažoval za nepatrné. Námitce ohledně neuvádění pravdy policistou K. správním orgán nepřisvědčil, neboť úřední

záznam, který je nositelem prvotních informací není v rozporu s ostatními provedenými důkazy, a to snímkem vozidla se stanovením naměřené rychlosti z měřiče č. 3, dále s oznámením z místa přestupku a výpovědí svědka K., jelikož tyto jsou konzistentní a nebyl zjištěn žádný rozpor. Stěžejním důkazem o spáchání přestupku je fotografický snímek z radaru, se kterým nebylo možno jakkoli manipulovat, a který jednoznačně prokazuje, že obviněný v daný okamžik na daném místě překročil zákonem dovolenou nejvyšší rychlost. Námitku ohledně institutu krajní nouze ve vztahu k nevolnosti obviněného správní orgán vyhodnotil rovněž jako nedůvodnou, neboť v dané situaci se nejednalo o krajní nouzi; danou situaci mohl obviněný řešit jinak, např. vyhledáním pomoci ve zdravotním zařízení, přivoláním taxi služby atd. Dále správní orgán se vypořádal s důkazy předloženými obviněným, a to CD s neupravenou nahrávkou a stejnou nahrávkou se zvýšeným zvukovým rozlišením spolu s průvodním dopisem „Přepis zvukového upraveného záznamu z originálního formátu AMR do převedeného formátu ve zlepšené kvalitě AVI“ včetně kopie výpisu z telefonního čísla X na tel. číslo X, ze kterého vyplývá, že dne 5.9.2011 v 16:12 hod bylo telefonováno, nikoliv však obsah a nejednalo se o telefonní číslo lékařské pohotovosti. Byl zjištěn stav, o kterém nelze mít důvodné pochybnosti a provedené důkazy dostatečně prokazují, že obviněný jako řidič motorového vozidla nesplnil svou povinnost uloženou mu v ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Při stanovení druhu a výměry sankce přihlédl správní orgán ke skutečnosti, že obviněný jel v obci, kde je dopravní značkou dovolená sice vyšší rychlost, než stanoví obecně platná právní úprava, avšak rychlost jízdy překročil na samé horní hranici skutkové podstaty přestupku v úseku, kde jsou objekty s možnými výjezdy vozidel, vyústění vedlejší komunikace, snížení rychlosti na 50 km/hod v důsledku následného přechodu pro chodce a nástupního ostrůvku MHD.

[3] Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a rozhodnutí magistrátu ze dne 27.1.2012, č.j. SMO/019151/12/DSČ/Dol potvrdil. V odůvodnění se vypořádal s námitkami v něm uvedenými, a to konkrétně námitkou o úmyslu správního orgánu vyslechnout při prvním ústním jednání svědky, i když obviněný na to nebyl připraven, ohledně nedodržování zásad řízení, způsobu výslechu svědků, návrhu na prokázání počtu přestupků obviněným, chování policistů při zásahu, dále ohledně silničního rychloměru, zpochybnění zvukové nahrávky z místa přestupku správním orgánem, porušení zásady materiální pravdy a otázkou krajní nouze. Dospěl k závěru, že jednání obviněného naplnilo všechny znaky skutkové podstaty přestupku a současně nebyla prokázána existence okolností vylučujících protiprávnost jednání a současně souhlasil s uložením sankcí v nejnižší možné výměře s ohledem na dosavadní bezúhonnost obviněného jako řidiče a absencí škodlivých účinků jednání. Odvolací orgán se toliko neztotožnil se lhůtou určenou pro splatnost uložené sankce pokutou a nákladů řízení, avšak s ohledem, že se tak stalo ve prospěch obviněného s odvoláním na ust. § 90 odst. 1 písm. c) zák. č. 500/2004 Sb. nebyl důvod pro zrušení rozhodnutí a vrácení k novému projednání.

Obsah žaloby

[4] Žalobce žalobou ze dne 7.5.2012 se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí s tím, že žalobu ve lhůtě patnácti dnů odůvodní. Uvedl, že žaloba je směřována vůči výroku o vině, odůvodnění, tak i trestu a plném rozsahu. Dne 22.5.2012 soudu sdělil, že žádá o prodloužení lhůty o 10 pracovní dnů k doplnění žaloby, neboť se mu až 22.5.2012 podařilo kontaktovat advokáta. Dne 12.6.2012 doplnil žalobu o následující žalobní body:

- porušení ust. § 50 odst. 3 spr.ř., když správní orgán I. i II. stupně sám nevyvíjel žádnou iniciativu při objasňování rozhodných okolností, a odmítnul se zabývat i těmi podněty, které mu žalobce ve svém odvolání předložil;
- správní orgány se nedostatečně věnovaly objasnění skutečností důležitých pro posouzení otázky, že se jednání, v němž správní orgány spatřují naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/1990 Sb., dopustil v krajní nouzi, neboť trpěl akutními zdravotními potížemi. Správní orgány nesprávně interpretovaly ust. § 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb.;
- správní orgány provedly svědecký výslech pouze jednoho z přítomných policistů, a to i přesto, že zásahu se zúčastnili minimálně 4 policisté. Nesprávnost tohoto postupu je podmíněna i skutečností, že vůči slyšenému svědkovi Kudlíkovi vznášel námitky a obsah jeho výpovědi rozporoval;
- správní orgány se procesně nevypořádaly se zvukovou nahrávkou, kterou předložil a která zachycuje komunikaci mezi ním a zakročujícími policisty a z rozhodnutí není zřejmé, zda tato nahrávka byla provedena k důkazu, či nikoliv;
- nesouhlasí se způsobem měření rychlosti přístrojem MicroDigiCam LTI, když vydání ověřovacího listu bylo zajištěno soukromou společností ATS-TELECOM PRAHA a.s., což je v rozporu se zákonem č. 505/1990 Sb., dle kterého zajišťuje ověření dovážených stanovených měřidel jejich uživatel a v případě, že je zajišťuje dovozce, pak z obsahu spisu nelze dovodit závěr o tom, že by označená soukromá firma byla dovozcem daného typu měřidel. Navíc ověřovací list neobsahuje všechny náležitosti, jak jsou stanovené v ust. § 6 odst. 6 vyhlášky č. 262/2000 Sb. a list postrádá popis podmínek měření, výrok o výsledku zkoušek včetně odkazu na konkrétní předpisy a dále údaje o umístění úředních značek ověření stanoveného měřidla s odvoláním na certifikát schválení typu.

Navrhl napadené rozhodnutí jako i jemu přecházejí rozhodnutí Magistrátu města Ostravy zrušit a věc vrátit správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 24.7.2012 k jednotlivým žalobním bodům žaloby uvedl:

- posouzením námitky krajní nouze se žalovaný obsáhle zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 9 a 10, přičemž nepovažuje za nutné k tomu cokoli dodávat mimo poznámky, že žalobce teprve nyní tvrdí, že ho zdravotní potíže postihly v automobilu, zatímco z předchozích jeho vyjádření jednoznačně vyplývá, že se tak stalo již předtím, než do vozidla nastoupil;
- k námitce o nevyslechnutí čtyř policistů uvedl, že výslech všech policistů by bylo nadbytečné, jak vzhledem k prokázání znaků skutkové podstaty přestupku, tak vzhledem k prokázání okolností krajní nouze. Skutečnost, že jel motorovým vozidlem naměřenou rychlostí, je prokázána záznamem z rychloměru včetně fotografie a skutečnosti zakládající krajní nouzi správní orgány nezpochybnily, jen je nevyhodnotily jako znaky jednání v krajní nouzi. Nstržm. Kudlik vozidlo žalobce zastavil, s žalobcem jednal a sepisoval oznámení o přestupku, ostatní policisté se projednání přestupku s žalobcem namístež bezprostředně neúčastnili, přičemž žalobce výslovně uvedl do protokolu, že na výslechu nstržm. Sroky, který hodlal správní orgán prvního stupě sám, bez návrhu žalobce, provést, avšak svědek se pro nemoc z ústního jednání omluvil, netrvá, neboť tento pouze obsluhoval radar;
- k důkazu nahrávkou průběhu kontroly, zachycenou na CD a listinném přepisu, žalovaný uvedl, že tuto nahrávku žalobce přehrál při ústním jednání, důkaz tímto zvukovým záznamem byl tedy řádně proveden. Současně žalobce uvedl, že zvukový záznam bude přiložen ke spisovému materiálu na CD záznamu s prohlášením, což posléze učinil, když předložil písemný přepis nahrávky a CD. Správní orgány tento důkaz hodnotily v souvislosti s ostatními provedenými důkazy. Není pravda, že žalovaný označil nahrávku za upravenou, žalovaný naopak uváděl na pravou míru názory správního orgánu prvního stupně, přičemž konstatoval, že nahrávka je jako důkaz přípustná.
- k námitce o vlastnictví rychloměru a subjektu, jemuž byl vystaven ověřovací list se žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí a dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.března 2011, čj. 7As 18/2011-54. Ověřovací list na svých dvou stranách obsahuje všechny náležitosti podle cit. ustanovení vyhlášky 262/2000 Sb.

Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

[6] Dne 13.10.2011 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, z jehož spáchání je obviněn, a to v souvislosti s porušením ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, v návaznosti na ustanovení § 9 odst. 1 písm. u) vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterého se měl dopustit tím, že dne 5.9.2011 v 16:13 hodin řídil v Ostravě-Zábřehu, po ulici Plzeňská ve směru jízdy k ul. Horní, osobní automobil tovární znaky Škoda Octavia, rz X, přičemž v obci nerespektoval dopravní značku B20a „nejvyšší dovolená rychlost“, upravující rychlost pro provoz vozidel, s maximálně dovolenou rychlostí jízdy

do 70 km/hod., neboť mu byla silničním laserovým rychloměrem MicroDigoCam LTI naměřena rychlost 124 km/hod., a po odečtení možné odchylky rychloměru ($\pm 3\%$) vozidlo řídil rychlostí minimálně 120 km/hod., tedy překročil maximálně dovolenou rychlost jízdy nejméně o 50 km/hod. Současně byl předvolán k ústnímu jednání na 1.11.2011. Součástí předvolání byla řada poučení o právech účastníka řízení včetně poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu – o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Součástí spisu je snímek pořízený silničním laserovým rychloměrem, ze kterého je zjištěné, že dne 5.9.2011 v 16:12:38 hod. vozidlu rz X byla naměřena rychlost 124 km/h, dále kopie ověřovacího listu č. 8012-OL-70275-10 a kopie osvědčení opravňujícího V. S. k ovládání laserového měřiče rychlosti systému MicroDigiCam LTI.

[7] Žalobce dne 1.11.2011 u jednání správního orgánu se ohradil proti tomu, že mají být vyslechnuti svědci, neboť na to není připraven, protože mu to nebylo před jednáním žádným způsobem sděleno. Dále uvedl, že poté co vypil 0,5 l nealko piva v restauraci v obchodním centru Futurum se mu udělalo nevolno, začal mít křeče v žaludku a bolesti, proto ihned odešel k autu a jel domů. Při cestě po Mariánskohorské ulici, pod mostem, kde je volný prostor, musel zastavit, zavolal do advokátní kanceláře a sekretářce řekl, že se na schůzku v 17:30 hod. nedostaví, že je mu hrozně špatně. Pak vystoupil z vozidla a zvracel. Pak pokračoval v jízdě, projel křižovatkou u vodárny, měl stále hrozné křeče, pak ani neví, jen zaregistroval policistu, který vletěl do vozovky a mával terčem. Chtěl si stěžovat na chování policistů, proto volal na samotný DI vedoucímu oddělení panu A. K., ale pak si to rozmyslel. Požádal o výslech dvou svědků policistů, kteří byli rovněž na 1.11.2011 předvoláni, a dále aby byl vyslechnut svědek p. K.

[8] Další jednání bylo nařízeno na 28.11.2011. Byli předvoláni opětovně svědci nstrmž. L.K. a nstržm. V.S. a dále žalobcem navržený svědek J. K. Svědek S. se z důvodu pracovní neschopnosti, kterou doložil rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti, omluvil. Svědek L. K. uvedl, že dne 5.9.2011 prováděli společný výkon s druhou hlídkou na ul. Plzeňské, ve směru k ul. Horní v Ostravě-Zábřehu, a to měření maximální povolené rychlosti. Bylo nahlášeno vozidlo kolegou V. S., který provedl měření. Vozidlo předepsaným způsobem zastavil, provedl kontrolu dokladů řidiče a oznámil důvod zastavení. Řidič mu oznámil, že se mu chce na WC a zda by šlo situaci urychlit, na což mu oznámil, že situaci nebude nikterak časově zdržovat a bude dělat vše proto, aby mohl z místa co nejdříve odjet. Obviněný po konfrontaci se zvukovou nahrávkou z místa projednávaného přestupku, kterou obviněný si pořídil sám, uvedl, že svědek neuvádí pravdu. Dle výpovědi dalšího svědka J. K. byl tento s obviněným a dalším kolegou dne 5.9.2011 odpoledne v restauraci Kaskáda v nákupním centru Futurum, kde si kromě obědu objednali i nealkoholické pivo. Po jeho vypití si p. B. začal stěžovat, že ho bolí žaludek, zblednul a schůzku ukončili. P. B. vypil celou sklenici piva, on jenom jednu třetinu a jemu až večer bylo zle a zvracel. Ještě na schůzce mu doporučili i s kolegou, aby navštívil WC a urychleně odjel domů. Také mu nabídli odvoz, ale to p. B. odmítnul s tím, že to má kousek a zvládne to sám. Obviněný uvedl, že si nevzpomíná, že mu byl nabídnut odvoz, a popřel, že by jel naměřenou rychlostí, není si vůbec toho vědom.

[9] Dne 27.1.2010 bylo vydáno rozhodnutí, čemuž předcházelo vyrozumění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 spr.ř. adresované obviněnému a následně jeho písemné vyjádření ze dne 30.12.2011. Po podání odvolání dne 27.2.2012 a jeho doplnění dne 12.3.2012 bylo odvolání předloženo k projednání a rozhodnutí odvolacímu orgánu dne 19.3.2012. Dne 24.4.2012 bylo vydáno žalovaným rozhodnutí.

Skutečnosti zjištěné při ústním jednání soudu

[10] Zástupce žalobce u jednání soudu zdůraznil pochybení správního orgánu v tom, že bylo nesprávně posouzena věc, jestliže správní orgán dospěl k závěru, že krajní nouze může nastat pouze na situace, kdy je ohrožen život či závažným způsobem zdraví, přičemž střevní potíže takovým způsobem nejsou. Žalobce nepopírá překročení rychlosti i když míru překročení není schopen sám posoudit, ale došlo k tomu na místě, kde toto překročení nezpůsobilo výrazné ohrožení ostatních účastníků provozu. Fyzická nevolnost na straně žalobce, byť přímo neohrožovala jeho život či zdraví, znamenala pro něj výrazný diskomfort. Dále správní orgány neprovedly všechny důkazy, aby zjistili míru zdravotních potíží žalobce, když nevyslechly všechny policisty účastny zásahu. A konečně správní orgány správní orgán se řádně nevypořádal s námitkou ohledně přístroje, kterým bylo měření rychlosti provedeno, zejména jeho dokumentací, která nesplňuje všechny požadavky stanovené zákonem, resp. vyhláškou. Žalobce u jednání soudu ve shodě, jak uvedl ve správním řízení popsal situaci před tím, než mu začalo být nevolno, dále uvedl, že když jej zastavili policisté, sdělil jim, že je mu nevolno, že bydlí nedaleko asi 300 metrů a nechť jedou za ním. Oni se mu ale vysmáli, jejich chování nebylo vzorné. I na místě zásahu zvracel do tašky. Že je mu špatně to museli policisté vidět, dokonce policista obsluhující radar šel za ním a zeptal se ho, co mu je.

Právní úprava

[11] Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. silničního zákona fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h-1 a více nebo mimo obec o 50 km.h-1 a více.

[12] Podle § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

[13] Podle ustanovení §9 odst. 1 písm. u) vyhlášky č. 30/2001 Sb. zákazové značky jsou "Nejvyšší dovolená rychlost" (č. B 20a), která zakazuje řidiči překročit rychlost

v kilometrech za hodinu vyjádřenou číslem na značce; značka ukončuje platnost předcházející značky č. B 20a s jiným údajem na značce.

[14] Podle ust. § 125 odst. 4 písm. d) silničního zákona za přestupek se uloží pokuta od 5.000,- Kč do 10.000,- Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a), e) bodů 2 až 4, písm. f) bodů 2, 7, 10 a 11, písm. j) a podle odstavce 2.

[15] Podle ust. § 2 odst. 2) přestupkového zákona přestupkem není jednání, jímž někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak.

Právní posouzení věci samé

[16] Dne 5.9.2011 v 16:13 hodin měl řidič motorového osobního automobilu tovární značky Škoda Octavia, rz X v Ostravě-Zábřehu, po ulici Plzeňské, v prostoru těsně před křižovatkou s ul. Kordovou, ve směru jízdy k ul. Horní, nerespektovat dopravní značku B20a „nejvyšší dovolená rychlost“, upravující rychlost pro provoz vozidel, s maximálně dovolenou rychlostí jízdy do 70 km/hod, neboť mu byla silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI naměřena rychlost 124 km/hod., a po odečtení možné odchylky rychloměru $\pm 3\%$ vozidlo řídit rychlostí minimálně 120 km/hod, tedy překročit maximálně dovolenou rychlost jízdy nejméně o 50km/hod., přičemž tímto jednáním došlo k porušení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb.

[17] Námitku o nedostatečném objasnění skutečností důležitých pro posouzení otázky, že se jednání, v němž správní orgány spatřují naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/1990 Sb., dopustil v krajní nouzi, neboť trpěl akutními zdravotními potížemi, když správní orgány nesprávně interpretovaly ust. § 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., soud neshledal důvodnou. *Soud nejdrříve předestírá, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že na trestnost přestupků se aplikují obdobné principy a pravidla jako v případě trestných činů (např. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8As 17/2007 – 135, publ. též jako č. 1338/2007 Sb. NSS). Přestupkem může být pouze protiprávní čin. Chybí-li znak protiprávnosti, nelze odpovědnost za přestupek vyvozovat, protože se pak jedná o dovolené jednání, které, ačkoliv se svými znaky podobá přestupku, nenaplnňuje skutkovou podstatu přestupku a není ani nebezpečné pro společnost. Přestupkem proto nemůže být jednání, které formálně přestupku odpovídá, ale není dána jeho protiprávnost. Okolností vylučující protiprávnost je mj. nutná obrana [§ 2 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích] a krajní nouze [§ 2 odst. 2 písm. b)]......S ohledem na jednotu právního řádu nutno vykládat vztah mezi nutnou obranou a krajní nouzí v přestupkovém právu obdobně jako v právu trestním. Judikatura Nejvyššího soudu přitom vychází z toho, že podstatou nutné obrany je odvracení nebezpečí, které vzniká útokem směřujícím proti zájmu chráněnému trestním zákonem, a to činem, který by jinak byl trestným činem, namířeným proti útočníkovi. Jelikož obránce odvracející útok chrání tytéž zájmy, které chrání sám trestní zákon, nejedná proti účelu trestního zákona, ale*

naopak ve shodě s ním a vlastně nahrazuje zásah veřejných orgánů. Útok je jednání člověka, a to zpravidla konání nebo opomenutí, které je úmyslné, protiprávní a nebezpečné pro společnost. Naproti tomu při krajní nouzi se odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmům chráněným trestním zákonem, které nelze za daných okolností odvrátit jinak. Nebezpečím se rozumí stav hrozící poruchou, který může být různého původu (přírodní katastrofa, jednání člověka); nebezpečí musí přímo hrozit, a to bezprostředně (citováno podle shrnutí této ustálené judikatury usnesením Nejvyššího soudu sp. zn. 6Tdo 66/2007 ze dne 28. 3. 2007).

[18] K vyloučení protiprávnosti jednání jinak vykazujícího znaky přestupku musí být v souladu s citovaným ustanovením splněny tři základní podmínky, kterými jsou: a) existence nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, b) skutečnost, že tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil a c) toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak. Jinak obecně řečeno, krajní nouze je stav, kdy lze chránit ohrožený zájem jen tím, že se obětuje jiný takový zájem, tedy se srovnávají chráněný a obětovaný zájem, přičemž porovnání chráněných zájmů nemůže být výsledkem subjektivní představy toho, kdo jedná, a situaci je nutno posuzovat podle objektivních kritérií. Dle soudu nedošlo u žalobce k naplnění uvedených podmínek. Žalobce svým jednáním nerespektoval dopravní značku B20a a v úseku, kde je maximálně dovolená rychlost do 70 km/h (v obci) mu byla naměřena rychlost (po odpočtu možné odchylky) 120 km/hod. Stanovení maximální dovolené rychlosti slouží k ochraně života, zdraví a majetku všech osob, které jsou účastníky provozu na pozemních komunikacích včetně chodců. Úsek, kde byla žalobci naměřena uvedená rychlost přechází v úsek (ještě před stanovištěm policistů, kteří žalobce zastavili), kde je toliko povolená maximální rychlost do 50 km/h vzhledem k tomu, že je tam tramvajový nástupní ostrůvek. Omezení rychlosti žalobce nerespektoval z důvodu jeho fyzické nevolnosti, v důsledku které se snažil co nejdříve dojet domů (nedaleko stanoviště zasahujících policistů). Soud nezpochybňuje to, že žalobce měl zdravotní potíže ve smyslu fyzické nevolnosti projevující se zvracením, křečemi a průjmem a lze tento stav zajisté hodnotit ne jako dobrý, nicméně nelze jej hodnotit za natolik špatný, že by nebylo možné řešit tuto situaci jinak, než aby se snažil od okamžiku, kdy došlo k náhlému zhoršení zdravotního stavu ještě v restauračním zařízení, jet domů a jestliže se tak žalobce rozhodl, pak sám ve správním řízení i u soudu uvedl, že měl v autě na zemi sáček se zvratky, tedy vzniklou, zajisté nepříjemnou situaci, po cestě řešil. Navíc poté, co policejní kontrola zabránila žalobci v další jízdě, žalobce poměrně zvládal své zdravotní potíže v tom smyslu, že jen jednou zvracel. Náhlou nevolnost projevující se způsobem popsáním v tomto odstavci soud nevyhodnotil jako stav ohrožující žalobce na životě ani na zdraví takové intenzity, která by předčila zájem chráněný zákonem, v konkrétnosti dodržení rychlosti stanovené dopravní značkou v obci. Nebylo shledáno ani naplnění podmínky c), neboť dle názoru soudu, žalobce v době, kdy se mu udělalo nevolno, byl ještě v prostoru s několika sociálními zařízeními, a mohl vyčkat, až se jeho fyzický zdravotní stav zlepší. Pokud se však rozhodl pro okamžitý odjezd domů, což lze z lidského hlediska chápat, mohl využít nabídky svých spolustolovníků, že jej dovezou domů, když navíc žalobce bydlí nedaleko, jak uvedl a konečně když se rozhodl pro

řešení nastalé situace tak, že sám svým vozidlem odjede do nedalekého domova svým autem, pak v okamžiku náhlé nevolnosti měl možnost zastavit a potřebu vykonat vzhledem k tomu, že místo, kde mu byla naměřena rychlost, a oblast předcházející tomuto místu není místem zástavby. Navíc žalobce sám ve své výpovědi před správním orgánem uvedl, že během jízdy zastavil, aby zatelefonoval na své pracoviště a aby se vyzvracel.

[19] Pokud žalobce spatřuje pochybení správního orgánu v tom, že správní orgán I. i II. stupně sám nevyvíjel žádnou iniciativu při objasňování rozhodných okolností, a odmítnul se zabývat i těmi podněty, které mu žalobce ve svém odvolání předložil a tím porušil ust. § 50 odst. 3 spr. ř., pak soud v postupu správního orgánu neshledal takové porušení procesu. Správní orgán předvolal k ústnímu jednání zasahující dva policisty, i když je pravdou, že z důvodu pracovní neschopnosti byl slyšen jen jeden policista, avšak ten, který bezprostředně s žalobcem při zásahu jednal, dále správní orgán vyhověl návrhu žalobce a předvolal žalobcem navrhovaného svědka J. K. Správní orgán sám, bez iniciativy žalobce, si v úvodu řízení opatřil ověřovací list k radaru, kterým byla žalobci naměřena rychlost, stejně tak si opatřil i osvědčení, že V. S. je oprávněn k ovládání laserového měřice rychlosti systému MicroDigiCam LTI. Správní orgán připustil i důkazní prostředek předložený žalobcem CD. Soud při této příležitosti nemůže než konstatovat, že správní orgán, dle názoru soudu, nadstandartně vyhověl žádosti žalobce při prvním ústním jednání dne 1.11.2011 a nevyslychal předvolané svědky, když žalobce jako důvod uvedl, že na to není připraven, neboť nebyl o tom informován. Opětovně titíž svědci byli voláni na další termín jednání, 28.11.2011.

[20] Soud neshledal důvodnou ani námitku ohledně toho, že správní orgány provedly svědecký výslech pouze jednoho z přítomných policistů, a to i přesto, že zásahu se zúčastnili čtyři policisté a vůči slyšenému svědkovi K. žalobce vznášel námitky a obsah jeho výpovědi rozporoval. Správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí dostaly. Volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí správního uvážení. Správní orgán vyslechl jednoho ze zasahujících policistů jako svědka a dospěl k závěru, že tyto důkazy jsou postačující, když navíc protiprávní jednání žalobce nebylo postaveno na svědeckých výpovědích, nýbrž bylo zachyceno laserovým měřícím zařízením a fotografií; vyslechnutý svědek, byl policista, který s žalobcem přestupek projednával na místě. Správní orgán se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádal s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné.

[21] Nebylo přisvědčeno ani námitce, že správní orgány se procesně nevypořádaly se zvukovou nahrávkou, kterou žalobce předložil a která zachycuje komunikaci mezi ním a zakročujícími policisty a z rozhodnutí není zřejmé, zda tato nahrávka byla provedena k důkazu, či nikoliv. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce při ústním jednání v rámci kladení otázek svědkovi, přehrával záznam z projednávaného přestupku, který si nahrál na zvukové zařízení a dne 1.12.2011 doručil správnímu orgánu tuto nahrávku na CD nosiči, dne 5.12.2012 pak dále správnímu orgánu předložil písemný přepis zvukového upraveného záznamu a výpis hovorů ze svého telefonu. To, že správní orgán I. stupně nenechal bez povšimnutí žalobcem předložený důkaz nosič CD, je osvědčeno v odůvodnění rozhodnutí. Soudu však uniká souvislost mezi tím, že protiprávní

jednání, překročení dovolené rychlosti, které bylo žalobci prokázáno rychloměrem MicroDigaCam s časem na snímku 16.12:38 by mohlo být zpochybněno obsahem zvukové nahrávky, kterou si žalobce při řešení přestupku pořídil. Navíc soud opakovaně konstatuje, že nezpochybnil žalobcovo tvrzení o jeho nevolnosti.

[22] Konečně soud se neztotožnil s tvrzením žalobce o nezákonném použití laserového silničního rychloměru MicroDigiCam. Žalobce v žalobě stejně již jako v odvolání zpochybnil zařízení, kterým byla jeho rychlost naměřena. Správní orgán zajistil důkazní prostředek Ověřovací list pro dané zařízení č. 8012-OL70275-10, který byl vystaven Českým metrologickým institutem dne 22. listopadu 2010 s platností do 21. listopadu 2011 pro soukromou společnost ATS-TELCOM PRAHA, a.s. K této námitce soud uvádí, že bližší podmínky ohledně těchto měřících zařízení jsou upraveny v zákoně č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění platném v roce 2011. Účel tohoto zákona je vyjádřen v ustanovení § 1: Účelem zákona je úprava práv a povinností fyzických osob, které jsou podnikateli, a právnických osob (dále jen "subjekty") a orgánů státní správy, a to v rozsahu potřebném k zajištění jednotnosti a správnosti měřidel a měření. Podle ust. § 19 odst. 1 věty první cit. zákona subjekty, které hodlají opravovat stanovená měřidla nebo provádět jejich montáž, jsou povinny podat žádost o registraci Českému metrologickému institutu. Podle § 10 odst. 1 cit. zákona před uvedením stanovených měřidel do oběhu má jejich výrobce a po provedení opravy těchto měřidel opravce povinnost zajistit jejich prvotní ověření. Podle ust. § 11 odst. 2 cit. zákona ověřením stanoveného měřidla se potvrzuje, že stanovené měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. ČMI je oprávněn zjišťovat u uživatelů plnění povinností předkládat stanovená měřidla k ověření. Zjistí-li, že je používáno stanovené měřidlo bez platného ověření, měřidlo zaplombuje nebo zruší úřední značku. Podle § 24 odst. 1 cit. zákona se na rozhodování podle zákona č. 505/1990 Sb. vztahují obecné předpisy o správním řízení, pokud zákon nestanoví jinak. O schválení typu měřidla nebo o certifikaci referenčního materiálu se namísto správního rozhodnutí vydává certifikát, o ověření stanoveného měřidla se namísto správního rozhodnutí vydává ověřovací list nebo se měřidlo opatří úřední značkou. Pokud na základě zkoušky nebyl vydán certifikát, ověřovací list nebo nebylo měřidlo opatřeno úřední značkou, nebo nebylo vydáno osvědčení o metrologické kontrole hotově baleného zboží, vydá se o tom rozhodnutí o zamítnutí ve správním řízení. K provedení některých ustanovení citovaného zákona, konkrétně ustanovení § 6 odst. 2, 3 a 9, § 8 odst. 2 a 5, § 9 odst. 1 a 2, § 16, § 19 až 21 vydalo ministerstvo průmyslu a obchodu vyhlášku č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření. Vydání předmětného ověřovacího listu bylo tak výsledkem samostatného správního řízení. Soud vychází ze zásady presumce správnosti správního rozhodnutí.

[23] Žalobce lze shledat vinným ze spáchání uvedeného přestupku jen tehdy, pokud provedené důkazy po jejich vyhodnocení vytvoří dostatečné závěry o jeho spáchání. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že správní orgány podklady pro vydání rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy. Kritériem této úvahy jsou zásady logiky, přičemž v odůvodnění správního rozhodnutí musí být způsob hodnocení důkazů náležitým způsobem popsán. Oběma těmito požadavkům rozhodnutí správních orgánů vyhovuje. Po posouzení okolností vyplývajících ze správního spisu soud dospěl

k závěru, že nejenže správní orgány dostály své povinnosti své závěry řádně odůvodnit, navíc je shledal zcela správnými.

[24] Ze všech výše uvedených důvodů tedy krajský soud podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. s přihlédnutím k tomu, že ve věci plně procesně úspěšný žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotovení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnuto doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 6. května 2013

JUDr. Jana Záviská
-samosoudkyně-